

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4072/2023
16.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Црногорац, адвокат из ..., против туженог „Унион дрво“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1548/23 од 12.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1548/23 од 12.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3109/20 од 12.12.2022. године одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи, као незаконито решење туженог ../20 од 12.11.2020. године о отказу уговора о раду и престанку потребе за радом тужиље услед технолошких, економских и организационих промена и престанку радног односа закључно са 27.11.2020. године и врати тужиљу на рад и у радни однос као неоснован (став први изреке). Обавезана је тужиља да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 132.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате (став други изреке). Тужиља је ослобођена плаћања судских такси (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1548/23 од 12.04.2023. године, одбијена је жалба тужиље и пресуда Првог основног суда у Београду П1 3109/20 од 12.12.2022. године је потврђена у ставу првом и другом (став први изреке). Одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужила у ревизији указује на битне повреде поступка учињене пред првостепеним судом, што није дозвољен ревизијски разлог, у смислу одредбе члана 407. став 1. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на неодређено време у периоду од 2012. године и обављала је послове менаџера продаје када јој је незаконито прекинут радни однос, да би након доношења правноснажне пресуде П1 491/16 од 15.01.2018. године, којом је поништено као незаконито решење туженог из 2012. године о престанку радног односа, враћена на рад код туженог. Анексом уговора о раду број ../20 од 22.01.2020. године тужила је распоређена на радно место „руководилац малопродаје ситног инвентара са онлајн трговином“, а Анексом уговора о раду број .. од 01.02.2020. године тужила је распоређена на послове руководиоца малопродаје ситног инвентара са онлајн трговином у пословним просторијама послодавца у ..., са основном зарадом у износу од 71.742,09 динара. Оспореним решењем туженог ../20 од 12.11.2020. године тужили, распоређеној на послове, „руководилац малопродаје ситног инвентара са онлајн трговином“ у организационој јединици огранак 2 – Профитни центар малопродаје ситног инвентара отказан је уговор о раду са припадајућим анексима због технолошких, економских и организационих промена, због којих је дошло до престанка потребе за обављањем посла које је обављала запослена, а због немогућности за њеним даљим ангажовањем на другим или сличним пословима, те је одређено да јој престане радни однос закључно са 27.11.2020. године уз исплату отпремнине у висини од 891.761,19 динара. Према образложењу оспореног решења Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова број 350/20 од 02.11.2020. године, између осталог, укинут је организациони део малопродаја систематизован код послодавца под називом „Огранак 2 – Профитни центар малопродаје ситног инвентара са онлајн трговином“ у оквиру којег су укинута и брисана два радна места, и то руководиоца малопродаје ситног инвентара са једним извршиоцем који је обављала тужила и продавац малопродаје ситног инвентара са једним извршиоцем и утврђено да не постоје расположиви послови на које би тужила могла бити премешена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредби члана 179. став 5. тачка 1. и члана 185. став 1. Закона о раду оценили да је решење о отказу уговора о раду донето у складу са законом.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05....95/18), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то

постоје оправдани разлози који се односе на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. На основу одредбе члана 158. став 1. истог Закона, послодавац је дужан, да пре отказа уговора о раду у смислу одредбе члана 179. став 5. тачка 1. овог закона, запосленом исплати отпремнину у складу са овим чланом закона.

Дакле, услов за отказ од стране послодавца је да је дошло до технолошких, економских или организационих промена, због којих је престала потреба за обављањем неког посла, када се исти укидају или пак долази до смањења обима посла у ком случају се смањује број извршилаца на том радном месту. Такве промене код послодавца у погледу систематизованих радних места и броја потребних извршилаца морају бити изражене у Правилнику о организацији и систематизацији послова код послодавца или неком другом акту којим послодавац утврђује организационе делове и врсте послова који се обављају, врсту и степен стручне спреме, као и друге услове који морају бити испуњени за рад на тим пословима.

Како је током поступка утврђено да на пословима које је тужила обављала није запослено друго лице, тужили је исплаћена отпремнина у складу са законом, а тужени због непостојања расположивих послова тужилу није могао да премести на друго расположиво и слободно радно место, нижестепени судови су оценили да је оспорено решење туженог донето у складу са законом, па су одбили тужбени захтев тужиле за његов поништај и враћање на рад.

У конкретном случају доношењу побијаног решења претходило је доношење Правилника о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 02.11.2020. године којим је укинута организациони део малопродаје систематизован код послодавца под називом „Огранак 2 - Профитни центар малопродаје ситног инвентара са онлајн трговином“, у оквиру којег су укинута и брисана два радна места и то, између осталог, и руководилац малопродаје ситног инвентара са једним извршиоцем које је тужила обављала. Послодавац није био у могућности да изврши премештај тужиле на друго радно место које би било одговарајуће за њу према врсти и степену стручне спреме, нити је запослио на том радном месту друго лице. Како је послодавац исплатио отпремнину следи да је правилан закључак нижестепених судова да је побијано решење, којим је тужили отказан уговор о раду, законито, а захтев тужиле за његов поништај и враћање на рад, неоснован.

Наводи ревизије тужиле се, непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, због чега нису посебно разматрани, будући да, у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог, а понављају се и жалбени наводи који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, за које је тај суд дао јасне и правилне разлога које Врховни суд у свему прихвата.

На основу одредбе члана 414. Став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови ревизијског поступка туженом нису били потребни у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, па је Врховни суд одлуку, као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 165. став 1. истог Закона.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**